

A stone tower with a crenellated top stands in a snowy forest. The scene is misty and blue-toned, with snow-covered trees and a distant mountain peak. The tower is the central focus, made of rough-hewn stone.

HRANIČIAROV UČEŇ

ČARODEJ
NA SEVERE
JOHN FLANAGAN

HRANIČIAROV UČEŇ

KNIHA ŠIESTA

ČARODEJ NA SEVERE

Vyšlo tiež v tlačenej verzii.

EGMONT

Objednať môžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.sk

John Flanagan

Hraničiarov učeň – Kniha šiesta – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JOHN FLANAGAN

HRANIČIAROV
UČEŇ

ČARŦDEJ
NA SEVERĚ

EGMONT

Copyright © John Flanagan 2006
Cover art © 2014 by Shane Rebenschied
All rights reserved

Vydalo nakladateľstvo EGMONT
v Prahe roku 2019 v spoločnosti Albatros Media, a. s.,
so sídlom Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4
Číslo publikácie 35340

Anglický originál *Ranger's Apprentice. The Sorcerer in the North*
Preložila Dana Nová

Zodpovedná redaktorka Darina Sládečková

Sadzba Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverziu urobil Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverzia © Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

ISBN tlačenej verzie 978-80-252-4571-2

ISBN e-knihy 978-80-252-4649-8

TS 14. Prvé vydanie

www.albatrosmedia.sk

www.egmont.cz

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú
spotrebiteľskú cenu.

*Pre Lyn Smithovú,
za roky podpory a povzbudzovania.*

ARALUEN, PIKTA A CELTIKA

OBEČNÁ ÉRA, ROK 643

Jeden

Vedel, že víchry, ktoré prinášajú zimu na severe, ženú pred sebou dážď a vrhajú morské vlny na pobrežie takou silou, že biela vodná triešť strieka vysoko do vzduchu.

Tu, v juhovýchodnom cípe kráľovstva, boli jedinou známkou prichádzajúcej zimy obláčiky zrazenej pary, ktoré vydychovali jeho dva kone. Obloha bola jasne modrá, takmer až nepríjemne, a slnko hrialo do chrbta. Pokojne si mohol v sedle zdriemnuť a nechať Cuka, nech si ide po ceste, kadiaľ chce, ale roky strávené tvrdým výcvikom a náročnou prípravou by mu takú pohodlnosť nikdy nedovolili.

Willove oči boli neustále v pohybe, pátravo blúdili zľava doprava, sprava doľava, trochu dopredu a ďaleko dopredu. Tieto pohyby by si nikto nevšimol, pretože hlava ostávala nehybná. Opäť sa prejavil jeho výcvik: vidieť a nebyť videný, všímať si a zostať nepovšimnutý. Vedel, že táto časť kráľovstva je pomerne pokojná. Aj preto ho do léna Seacliff pridělili. Keď sa to tak vezme, úplne novému, práve menovanému hraničiarovi asi ťažko odovzdajú niektoré z prob-

lémových území královstva. Pri tej myšlienke sa trochu pousmial. Vyhliadka, že prevezme prvú samostatnú službu, bola dosť ťažká aj bez toho, že by sa musel báť invázie alebo vzbury. Bude spokojný, keď sa postaví na vlastné nohy v týchto pokojných stojatých vodách.

Úsmev sa z Willových pier vytratil, keď bystré oči ďaleko vpredu niečo zazreli. Bolo to takmer ukryté vo vysokej tráve pri ceste.

Na jeho správaní sa nijako neprejavilo, že si všimol niečo nezvyčajné. Nezmeravel v sedle ani sa nezdvihol v strmeňoch, aby sa pozrel pozornejšie, ako by to urobila väčšina ostatných ľudí. Naopak, vyzeralo to, že sa v sedle prihrbil v zdanlivom nezájme o svet okolo seba. Ale oči, schované v hlbokom tieni pod kapucňou plášťa, všetko veľmi pozorne skúmali. Niečo sa pohlo, tým si bol istý. A vo vysokej tráve pri ceste teraz zazrel niečo čierne-biele – farby, ktoré medzi jesennú bledozelenú a červenohnedú vonkoncom nezapadali.

A nebol sám, kto vycítil, že niečo nie je v poriadku. Cuk zastrehal ušami, pohodil hlavou, potriasol hrivou a mrmlavo zaffkal, čo Will dobre počul a v jeho súdkovitej hrudi aj cítil.

„Vidím to,“ povedal ticho Will, aby kôň vedel, že si varovanie všimol. Hlas Cuka upokojil, aj keď uši boli stále vzpriamené a nastražené. Kôň s batožinou, ktorý si spokojne vykračoval buď vedľa nich, alebo vzadu, žiadny záujem neprejavil. Lenže to bolo iba obyčajné hlúpe zviera, a nie vycvičený hraničiarsky kôň.

Vysoká tráva sa opäť slabo pohla. Bol to iba nepatrný pohyb, ale žiadny vietor, ktorý by ho mohol spôsobiť, nefúkal. Jasne to bolo vidieť na nehybných obláčikoch pary z konského dychu. Will trochu pokrčil pleciami a presvedčil sa,

že puzdro na šípy je voľné. Mohutný dlhý luk mal položený na kolenách, tetivu pripravenú na streľbu. Hraničiari necestovali s lukom preveseným cez plecيا. Mali ho pripravený na okamžité použitie. Stále.

Srdce tlklo Willovi o trochu rýchlejšie ako obyčajne. K pohybujúcej sa tráve ostávalo sotva štyridsať krokov. Vybavila sa mu Haltova poučka: *Nesústreďuj sa iba na to, čo je nápadné. Nieкто môže chcieť, aby si si pre to nevšimol niečo iné.*

Uvedomil si, že všetku pozornosť upiera na vysokú trávu pri ceste. Oči rýchlo preleteli vľavo a potom vpravo, až k stromom vzdialeným po oboch stranách asi päťdesiat krokov od cesty. Zatiaľ čo jeho pozornosť odvádza to, čo leží v tráve pri ceste, v tieni stromov sa možno ukrývajú ľudia pripravení zaútočiť. Lúpežníci, zbojníci, žoldnieri, ktovie?

Nič medzi stromami nevidel, a keď sa akoby náhodou obrátil, aby upravil vôdzku koňa s batožinou, nevidel nič ani vzadu za sebou. Ešte viac ho upokojovala skutočnosť, že Cuk neprejavoval žiadne ďalšie známky znepokojenia. Keby boli medzi stromami ľudia, koník by ho nepretržite varoval.

Dotkol sa Cuka kolenami a koník zastavil. Kôň s batožinou urobil ešte niekoľko krokov a potom sa zastavil aj on. Willova pravá ruka okamžite neomylnne siahla k puzdru, vytiahla šíp a vložila ho do tetivy luku. Pohybom hlavy striasol kapucňu na chrbát. Vedel, že podľa dlhého luku, malého huňatého koňa a zvláštneho sivozeleného škvrnitého plášťa v ňom každý pozorovateľ spozná hraničiara.

„Kto je tam?“ zavolal a nadvihol luk s pripraveným šípom. Ešte ho nenapäl. Keby sa v tráve niekto schovával, vedel by, že hraničiar dokáže napnúť luk, vystreliť a zasiahnuť cieľ skôr, než on stačí urobiť dva kroky.

Žiadna odpoveď. Cuk pokojne stál, bol vycvičený, aby bol pevný ako skala, keď jeho pán musel strieľať.

„Ukáž sa,“ skríkol Will. „Ty v tom čierno-bielom. Ukáž sa!“

Hlavou mu mihlo, že ešte pred chvíľou si hovoril, aký je tu pokoj a stojaté vody. Teraz naňho možno číha neznámy nepriateľ.

„Máš poslednú možnosť,“ zvolal. „Buď sa ukážeš, alebo za tebou pošlem šíp!“

A potom to začul, zrejme to bola reakcia na jeho hlas. Tiché kňučanie. Počul to aj Cuk. Zastrihal ušami a nerozhodne zaffkal.

Pes? uvažoval Will. Možno divoký pes, ktorý striehne, až bude môcť zaútočiť. Tento nápad zavrhol takmer okamžite, ako sa mu zrodil v hlave. Divoký pes by nevydával žiadny zvuk, ktorým by na seba upozornil. Navyše to bolo bolestné zakňučanie, a nie rozzúrený alebo varovný zvuk. Rozhodol sa.

Jedným plynulým pohybom vytiahol ľavú nohu zo strmeňa, pravú prehodil cez sedlovú hrušku a zľahka zoskočil na zem. Keď zosadal týmto spôsobom, zostával stále obrátený k smeru, odkiaľ mohlo prísť nebezpečenstvo, a obidve ruky mal voľné, aby mohol vystreliť. Keby bolo treba, mohol prvý šíp vypustiť hneď, ako sa nohami dotkne zeme.

Cuk opäť zaffkal. V podobne neistých okamihoch bol radšej, keď mal Willa v sedle, pretože koníkové rýchle reflexy a vrtké nohy ho mohli rýchlo dostať z nebezpečenstva.

„To je v poriadku,“ povedal Will stručne koníkovi a ticho kráčal vpred s pripraveným lukom.

Pätnásť krokov. Desať. Päť... zreteľne rozoznával čiernu a bielu farbu v uschnutej tráve. Keď sa priblížil, rozpoznal v tej čierno-bielej ešte niečo iné: dohneda zaschnutú a jasne

červenú čerstvú krv. Znova sa ozvalo zakňučanie a Will konečne poriadne uvidel to, čo ho prinútilo zastaviť.

Otočil sa, rukou dal Cukovi znamenie, že sú v bezpečí, a koník hneď klusal k nemu. Will odložil luk a pokľakol vedľa zraneného psa, ktorý ležal v tráve.

„Čože sa ti stalo, kamarát?“ prehovoril mierne. Pes otočil hlavu za hlasom, a keď ho Will zľahka pohladil, opäť zakňučal a očami prešiel k dlhej krvácajúcej rane, ktorá sa tiahla od pravej lopatky až k bedrovému kĺbu zadnej nohy. Keď sa zviera pohlo, vytekla z rany ďalšia krv. Pes ležal na boku, očividne vyčerpaný, a Will mu mohol vidieť iba jedno oko. Bolo plné bolesti.

Uvedomil si, že je to ovčiarsky pes, jeden z veľkých pastierskych psov, ktoré sa chovali v severných pohraničných oblastiach a boli preslávené svojou bystrosťou a vernosťou. Telo mal čierne, s čisto bielym pruhom na krku a na hrudi a s bielou špičkou huňatého chvosta. Nohy boli biele a čierna sa opakovala na srsti hlavy, ako keby na nej bola kapučňa, takže uši boli čierne, zatiaľ čo cez ňufák a medzi očami sa tiahla biela lysina. Zranenie v boku sa nezdalo príliš hlboké a rebrá pravdepodobne ochránili životne dôležité orgány. Rana bola hrozivo dlhá. Jej rozškerené okraje boli rovné, ako keby boli pretáté čepeľou meča. Dosť krvácala. Pochopil, že to bude najväčší problém. Pes bol zoslabnutý. Stratil veľa krvi. Možno až príliš.

Will vstal, prešiel k sedlovým vakom a odviazal kapsu s liekmi, akú so sebou vozili všetci hraničiar. Cuk ho zvedavo sledoval. Bol spokojný, že pes nepredstavuje žiadnu hrozbu. Will pokrčil plecami a ukázal na kapsu s liekmi.

„Pomáha to ľuďom,“ povedal. „Malo by to byť dobré aj pre psa.“

Vrátil sa k zranenému zvieraťu a opatrne ho pohladil po hlave. Pes sa pokúšal zdvihnúť hlavu, ale Will mu v tom jemne zabránil, tichými slovami ho upokojoval a druhou rukou otváral tašku s liekmi.

„Tak sa pozrieme, kamarát, čo ti to urobili,“ povedal.

Srsť okolo rany bola zlepená krvou. Will ju očistil vodou z čutory. Potom otvoril malú nádobku a opatrne potieral okraje rany masťou. Tlmila bolesť, takže rana znecitlivela a Will ju mohol vyčistiť a obviazať.

Nechal masť chvíľu pôsobiť a potom začal ranu potierať bylinným výťažkom proti hnisaniu. Masť účinkovala dobre a ošetrovanie psovi zrejme nevadilo. Pri práci si Will všimol, že sa splietol, keď psovi povedal „kamarát“. Bola to sučka.

Vycítila, že Will jej pomáha, a pokojne ležala. Tu a tam znovu zaskučala. Ale nie od bolesti. Znelo to skôr ako prejav vďačnosti. Will sedel v podrepe s hlavou nachýlenou nabok a skúmal vyčistenú ranu. Stále z nej vytekala krv a on vedel, že ju bude musieť nejako uzavrieť. Stiahnuť ju obvázom bolo ťažké, pretože sučka mala huňatú sršť a zranenie bolo na nevhodnom mieste. Will pokrčil plecami, keď pochopil, že ju bude musieť zošiť.

„Mal by som sa poponáhľať, pokiaľ masť účinkuje,“ povedal sučke. Ležala s hlavou položenou na zemi, ale oko sa pohybovalo a pri práci ho sledovalo.

Sučka cítila, ako ihlou a jemnou hodvábnou niťou rýchlo urobil tucet stehov a okraje rany stiahol k sebe. Ale zrejme ju to až tak nebolelo a po prvom myknutí už ležala ticho a nechala ho pokračovať.

Will skončil, jemne položil ruku na čierno-bielu hlavu a vnímal, aká je hustá sršť mäkká. Rana bola podľa všetkého správne zašitá, ale bolo očividné, že sučka nemôže chodiť.

„Čakaj tu,“ povedal mierne. „Zostaň.“

Sučka poslušne ležala, zatiaľ čo Will prešiel ku koňovi s batožinou a začal ju vhodnejšie usporadúvať.

Po bokoch sedla viseli dva podlhovasté vaky s knihami a osobnými vecami. Medzeru medzi nimi Will vyplnil náhradným plášťom a niekoľkými prikrývkami, až vznikla mäkká a pohodlná preliačina, kde mohla sučka ležať. Bolo tam presne toľko miesta, aby sa mohla trošku hýbať, ale pritom ležala v bezpečí.

Vrátil sa k nej, podstrčil ruky pod jej teplé telo, jemne ju zdvihol a celý čas ju ticho upokojoval.

Masť pôsobila, ale Will vedel, že rana čoskoro začne boľieť. Sučka raz zakňučala, ale keď ju zdvihol a položil na pripravené miesto, utíšila sa. Opäť ju pohladkal po hlave a zľahka poškrabkal za ušami. Natočila hlavu a olizla mu ruku. Aj taký malý pohyb ju vyčerpal. Will so zaujatím zistil, že každé jej oko má inú farbu. Keď ležala na boku, videl len ľavé, a to bolo hnedé. No keď ju premiestnil, všimol si, že pravé oko má modré. Pomyslel si, že jej to dodáva potmehúdsky a samopašný výraz, dokonca aj teraz, keď je na tom zle.

„Dobré dievčatko,“ pochválil ju. Potom sa obrátil k Cukovi a zistil, že koník ho zvedavo pozoruje.

„Máme psa,“ oznámil. Cuk potriasol hlavou a zaffkal.

Ako keby sa pýtal: *Prečo?*

Dva

Skoro popoludní dorazili k moru a Will poznal, že je takmer na konci svojej cesty.

Hrad Seacliff stál na ostrove, ktorý mal tvar listu a od pevniny bol oddelený pásom hlbokaj vody, širokým vyše tristo stôp. Pri odlive bol k hradu prístup po úzkom vyvýšenom chodníčku, ale v čase prílivu, ako teraz, pocestným pomáhal cez vodu prievoz. Ťažký prístup roky pomáhal zaisťovať bezpečnosť Seacliffu a bol jedným z dôvodov, prečo sa léno premenilo na stojaté vody. Samozrejme, že v minulosti prinášali veľké oživenie skandijskí nájazdníci na vlčích lodiach. Ale od tých čias, čo morskí vlci zo severu naposledy plienili araluenské pobrežie, už uplynulo niekoľko rokov.

Ostrov bol dlhý osem míľ a široký päť, no samotný hrad Will zatiaľ vidieť nemohol. Predpokladal, že bude stáť niekde na vyvýšenom mieste uprostred ostrova – bola to základná strategická úvaha. V tejto chvíli však nebol na dohľad.

Predtým uvažoval o zastávke na obed, ale keď už bol tak blízko cieľa, rozhodol sa pokračovať ďalej. V dedine v pod-

hradí bude nejaký hostinec. Alebo mu dajú najesť v hradnej kuchyni. Zatiahol za opraty, aby kôň s nákladom pristúpil a on sa mohol pozrieť na zranenú sučku. Oči mala zatvorené a ňufák položený na predných labkách. Bolo vidieť, ako sa jej pri dýchaní dvíhajú boky. Okolo okrajov rany pribudlo trochu krvi, ale najväčšie krvácanie prestalo. Will bol spokojný, že sučka je na tom dobre, päťami popchol Cuka a zamieril dolu k prievozu, veľkému plochému plavidlu, ktoré bolo vytiahnuté na breh.

Prievozník, svalnatý, asi štyridsaťročný muž, ležal rozvalený na palube svojho plavidla a v hrejivom jesennom slniečku spal. Zobudil sa však, keď nejakým šiestym zmyslom zaznamenal slabé cinkanie konských postrojov. Posadil sa, pretrel si oči a potom vyskočil na nohy.

„Potrebujem sa dostať na ostrov,“ povedal mu Will a prievozník ledabolo zasalutoval.

„Áno, iste, pane. Samozrejme. Rád poslúžim, hraničiar.“

Z jeho hlasu bolo počuť slabú nervozitu. Will si v duchu povzdychol. Ešte si nezvykol na to, že ľudia sú pred hraničiarimi opatrní – dokonca aj pred mladíkom, ako je on. Will mal družnú povahu a často túžil po spoločnosti iných ľudí. Lenže to nebolo pri hraničiaroch bežné. Pre nich bolo užitočné, aby si držali odstup. Hraničiarsky zbor obklopovalo ovzdušie záhadnosti. Na tajomnosti hraničiarom pridávali legendy o tom, ako ovládajú zbrane, ako sa dokážu neviditeľne pohybovať, a potom celková uzavretosť zboru.

Prievozník zatiahol za hrubé lano, ktoré viedlo od pevniny k ostrovu a prechádzalo cez dve veľké kladky umiestnené na koncoch plavidla. Kompa vytiahnutá jedným koncom na breh sa hladko posúvala, až celá spočinula na vode. Will usúdil, že kladky – jednoduché lodné zariadenie –

prievozníkovi umožňujú, aby sa s veľkým plavidlom pohyboval takto ľahko.

K boku kompy bola pribitá tabuľka s cenami za prevážanie a prievozník si všimol, že Will ju študuje.

„Na hraničiarov sa poplatky nevzťahujú, pane. Pre vás je prevoz zadarmo.“

Will zakrútil hlavou. Halt mu vštepil, aké je dôležité, aby za seba vždy platil. *Nebud' nikomu zaviazaný*, povedal mu. *Dávaj si pozor, aby si nikomu nedlhoval žiadnu láskavosť.*

Will rýchlo rátal. Pol reálu za osobu a to isté za každého koňa. K tomu štyri penigy za ďalšie zviera. To sú dohromady takmer dva reály. Zoskočil zo sedla, z väčika vytiahol jeden zlatý trojreál a podával ho prievozníkovi.

„Zaplatím,“ povedal. „Činí to takmer dva reály.“ Muž sa zmätene pozrel na mincu, potom na dva kone a jazdca. Will mykol hlavou smerom k druhému koňovi.

„Môj druhý kôň nesie ešte jedno zviera,“ vysvetlil.

Prievozník kývol a podával mu strieborný reál naspäť.

„Dobre, pane,“ povedal. Zvedavo sledoval koňa s nákladom, keď ho Will viedol na plavidlo, a všimol si pohodlne uloženého psa.

„To je pekný pes,“ povedal. „Je váš?“

„Našiel som ju poranenú pri ceste,“ povedal Will. „Niekoľko jej spôsobil sečnú ranu a nechal ju tam, aby skapala.“

Muž si zamyslene poškriabal strnisko na brade.

„John Buttle má takúto ovčiarsku sučku. A podobalo by sa naňho psa zraniť a nechať len tak navberímboha. John je zúrivec, to vám hovorím, hlavne keď si vypije.“

„A čo robí ten John Buttle?“ opýtal sa Will.

Prievozník pokrčil plecami. „Je to pastier. Ale robí toho veľa. Ľudia hovoria, že v skutočnosti postáva po nociach

pri cestách, že striehne na pocestných, čo sú po zotmení vonku. Ale nikto mu to nedokázal. Povedal by som, že s tou svojou kopijou toho dokáže až príliš. Je dobré sa mu radšej vyhnúť a držať sa od neho ďalej.“

Will sa znovu pozrel na druhého koňa a premýšľal o brutálnej sečnej rane na tele sučky.

„Ak jej ublížil práve Buttle, urobí dobre, keď sa on radšej vyhne mne,“ vyhlásil chladne.

Prievozník sa naňho zadíval. Bola to mladá tvár s pravidelnými rysmi. Ale v očiach uvidel tvrdé svetlo. Uvedomil si, že u hraničiarov nikdy nevie, na čom je. Tento na pohľad príjemný mládenec by nechodil v hraničiarskych sivozeleňých farbách, keby nebol tvrdý ako oceľ. Hraničiari boli nevyspytateľní, tak to jednoducho bolo. Našli sa aj ľudia, ktorí sa domnievali, že hraničiari sa vyznajú v kúzloch a čiernej mágii, a prievozník si nebol úplne istý, či nemajú pravdu. Potajomky skrížil prsty, aby od seba odvrátil zlé, a prešiel na provu plavidla šťastný, že má dôvod rozhovor ukončiť.

„Je čas vyplávať na druhú stranu,“ vyhlásil. Will zmenu nálady vycítil. Pozrel sa na Cuka a zdvihol obočie. Koníkovi to nestálo ani za povšimnutie.

Prievozník opäť zabral za ťažké lano. Kompa sa posúvala smerom k ostrovu a pod tupou provou bubľali vlnky a ticho špliechali o nízke drevené boky. Will si všimol, že prievozníkovu obydľie, malá dosková chatrč s drevenou strechou, stojí na ostrovnej strane – pravdepodobne z bezpečnostných dôvodov. Prova plavidla čoskoro zaškripala na hrubom piesku ostrova, a ako zastavila, prúd ju stočil trochu nabok.

Prievozník vpredu uvoľnil lanové zábradlie a pokynul Willovi, aby vystúpil. Will sa vyhupol na Cuka a ten s klopkaním kopýt po drevenom dne opatrne našľapoval vpred.

„Ďakujem,“ povedal Will, keď Cuk vkročil na breh. Prievozník znovu zasalutoval.

„Som vám vždy k dispozícii, hraničiar,“ povedal a chvíľu sledoval štíhlu vzpriamenú postavu, pokým nevošla medzi stromy a nezmizla mu z očí.

Dostať sa k hradu už netrvalo dlho. Cesta sa vinula hore k stredu ostrova. Medzi riedkymi stromami pofukoval vietor. Na rozdiel od hustých lesov v okolí hradu Redmont a temných borových húštin Skandije, na ktoré si Will spomenul, tu bol dostatok svetla.

Lístie zmenilo farbu, ale väčšina ešte stále ostávala na konároch. Popravde, bol to celkom príjemný kraj. Cestou Will pozoroval mnoho stôp lovných zvierat – králikov a samozrejme divokých moriakov. Zachytil aj biely záblesk, keď k nemu uháňajúca vysoká zver obrátila pozadie. Pytliactvo tu zrejme bude rozšírené, pomyslel si. Will mal isté pochoopenie pre dedinčanov, ktorí sa príležitostne pokúšali spestriť si jednotvárny jedálny lístok zverinou alebo lovným vtáctvom. Pytliactvo našťastie spadalo pod miestne zákony a riešiť ho mali barónovi horári. Pre svoju prácu by ale Will potreboval poznať tunajších pravidelných pytliakov. Keby sa dialo niečo nečestné, mohli by byť významným zdrojom informácií. A tie boli hraničiarovým denným chlebom.

Stromy konečne ustúpili a Will vyšiel na slnko. Kľukatá cesta vystúpila k prirodzenej náhornej plošine, k pláni, ktorá bola širšia ako pol míle. Uprostred stál hrad Seacliff so svojim podhradím – dedinou, ktorú tvoril zhhluk drevených chalúp učupených tesne pri hradbách.

Hrad mohol byť pre niekoho, kto bol zvyknutý na úchvatnú mohutnosť hradu Redmont alebo poetickú krásu kráľovského hradu Araluen, istým sklamaním. Will zistil, že je to iba o trochu viac ako pevnosť obklopená hradbami, ktoré siahajú do výšky asi šesťnásť stôp. Pri pozornejšom pohľade videl, že prinajmenšom jedna časť hradieb je drevená – hrubé kmene stromov boli zapustené do zeme a spojené železnými svorníkmi. Je to dostatočne účinná prekážka, pomyslel si, ale chýba jej pôsobivosť mohutných redmontských hradieb z kameňa, ktorý obsahuje železo. Na každom rohu stála dôkladne oporná veža a uprostred sa nachádzala obytná hradná veža, ktorá by sa v prípade útoku stala posledným útočiskom. Nad hlavnou vežou bolo vidieť zástavu s jeleňou hlavou. Bola to vlajka baróna Ergella, ktorá povievala v popoludňajšom morskom vánku.

„Tak sme tu,“ povedal Will Cukovi a koník pri zvuku jeho hlasu pohodil hrivou.

Pri prvom pohľade na hrad Will pritiahol konskú ohlávku. Teraz popchol Cuka päťami a opäť sa vydali vpred. Kôň s batožinou sa ako zvyčajne dal do pohybu o trochu pomalšie a vliekol sa za nimi medzi obrábanými poľami smerom k hradu. Vo vzduchu bolo cítiť dym. Slama, ktorú po skončení žatvy zviazali do snopov a spálili, ešte tlela. O týždeň alebo dva roľníci popol zaorú a celý proces sa začne odznova. Vôňa dymu, holé polia a šikmé slnečné svetlo jesenného popoludnia vyvolali vo Willovi spomienky. Spomínal na dozrievajúce obilie, žatvu a dožinky. Na letný opar vo vzduchu, jesenné hmly a zasnežené zimy. A na hlbokú náklonnosť, ktorá sa v uplynulých šiestich rokoch vyvinula medzi ním a jeho učiteľom, zdanlivo drsným hraničiarom Haltom.

Niekoľko roľníkov, ktorí pracovali na poliach, sa zastavilo a civelo na postavu v plášti, ktorá uháňala k hradu. Will niekoľkým najbližším kývol na pozdrav a oni opatrne odpovedali zdvihnutím ruky. Jednoduchí dedičania hraničiarom nerozumeli, a preto im až tak veľmi neverili. Will vedel, že v čase vojny alebo ohrozenia by u hraničiarov hľadali pomoc, ochranu a vedenie. Ale teraz, keď žiadne bezprostredné nebezpečenstvo nehrozilo, si od neho zachovávali odstup.

Obyvatelia hradu sa budú správať inak. Barón Ergell a jeho bojový majster – Will chvíľu pátral v pamäti po mene a potom si spomenul, že je to Norris – chápali úlohu hraničiarskeho zboru a význam, aký majú jeho členovia pre päťdesiat lén araluenského kráľovstva. Hraničiarov sa nebáli, ale aj tak to neznamenalalo, že Will s nimi nadviaže blízke vzťahy. Pôjde hlavne o prácu.

Nezabudni, povedal mu Halt, našou úlohou je pomáhať barónom, ale na prvom mieste je vernosť kráľovi. Sme priamymi zástupcami kráľovskej vôle, a tá sa občas nemusí presne zhodovať s miestnymi záujmami. Spolupracujeme s barónmi a radíme im. Ale ostávame od nich nezávislí. Nedopusť, aby si bol barónovi nejako zaviazaný alebo aby si sa priveľmi spriatelil s ľuďmi z hradu.

V léne ako Redmont, kde Will prešiel výcvikom, bolo, samozrejme, všetko trochu inak. Barón Arald, pán redmontského hradu, patril do kráľovho užšieho radu. To umožňovalo tesnejší vzťah medzi barónom, jeho veliteľmi a Haltom, hraničiarom, ktorý bol pridelený do redmontského léna. Ale vo všeobecnosti bol život hraničiara veľmi samotársky.

Takýto život im však všeličo vynahrádzovalo. Predovšetkým priateľstvo, ktoré medzi členmi zboru vládlo. Hraničiarov v službe bolo celkom päťdesiat, jeden v každom lé-

ne, a všetci sa navzájom poznali podľa mena. Will, pochopiteľne, dobre poznal muža, na ktorého miesto v Seacliffe nastupoval. Bartell bol pri Willových záverečných skúškach, a keďže sa rozhodol odísť na odpočinok, získal Will strieborný dubový list, symbol plne vycvičeného hraničiara. Starnúci Bartell už nedokázal viesť tvrdý hraničiar-sky život – neúnavne jazdiť na koni, spať na zemi a byť neustále v strehu, a tak vymenil strieborný dubový list za zlatý odpočinok. Preložili ho na veliteľstvo zboru na hrade Ara-luen, kde pracoval v archíve a zostavoval dejiny hraničiar-skeho zboru.

Will sa zasmial. Bartell bol sčítaný a mal úžasné vedomosti. Will sa ho naučil mať rád, aj keď niekoľko prvých stretnutí s ním bolo dosť nepríjemných. Bartell bol majster vo vymýšľaní skúšok pre učňov. Zostavoval ich tak, aby mladých mužov dosť potrápili. Will medzitým docenil ťažké otázky a zložité problémy, ktoré mu Bartell predkladal. Všetky mu pomohli pripraviť sa na náročný život hraničiara.

Ten bol ďalšou veľkou odmenou za každodennú hraničiar-sku osamelosť. Hraničiari sa stávali súčasťou vybranej skupiny, ktorá bola oboznámená s vnútorným chodom a politickými tajomstvami celého kráľovstva. Bolo to neodolateľne príťažlivé a prinášalo to hlboké uspokojenie. Hraničiar-sky učňov vyberali podľa telesných schopností – obratnosť pohybov, pružnosť, rýchla ruka a bystré oko – ale možno ešte viac pre prirodzenú zvedavosť. Hraničiar sa vždy snažil viac vedieť, viac sa vypytoval a viac zisťoval o dianí okolo seba. Predtým, než si ho Halt vybral za učňa, spôsobovala Willovi jeho nekonečná zvedavosť a predčas-ná duševná vyspelosť, ktorá z nej pramenila, viac nepríjem-ností, ako bolo zdravé.

Ako vchádzal do dediny, všímali si ho ďalší ľudia. Väčšinou sa mu nedívali do očí a tých niekoľko, ktorí to urobili, sklopilo zrak okamžite, keď na nich kývol – prívetivo, ako sa domnieval. Pozdravili ho nedbalým zdvihnutím ruky k obočiu a uhýbali stranou, aby mohol prejsť, čo bolo celkom zbytočné, pretože na širokej ceste bolo miesta dosť. Poznával znaky bežných remesiel, na ktoré sa dá naraziť v každej dedine: kováč, tesár, obuvník.

Na konci jednej ulice stála väčšia budova. Bol to jediný poschodový dom v dedine, vpredu mal priestornú verandu a nad dverami visel znak džbánu. Hostinec, pochopil Will. Vyzeral čisto a udržiavane, okenice izieb hore na poschodí boli čerstvo natreté a hlinené steny obielené. Jedno z horných okien sa otvorilo a objavila sa v ňom hlava dievčiny. Mohla mať asi dvadsať rokov, mala tmavé, nakrátko ostrihané vlasy a hlboko posadené zelené oči. Mala zdravú pleť a bola pozoruhodne pekná. A čo viac, ako jediná medzi ľuďmi v dedine sa mu vydržala dívať do očí. Vlastne zašla až tak ďaleko, že sa naňho usmiala, a keď to urobila, tvár sa zmenila z peknej na úchvatnú.

Will, v rozpakoch nad nechotou ľudí pozrieť sa mu do očí, bol teraz ešte zmätenejší z dievčininho neskrývaného záujmu. *Tak ty si ten nový hraničiar*, predstavoval si jej úvahy. *Na takú prácu vyzeráš veľmi mlado, nie?*

Prechádzal pod oknom a s trápnyim pocitom si uvedomil, že ako zdvihol hlavu a díval sa na dievčinu, trochu pootvoril ústa. Rýchlo ich zatvoril a kývol na ňu, vážne a bez úsmevu. Dievčinin úsmev sa ešte rozšíril a bol to Will, kto prvý uhol očami.

Chcel sa zastaviť v hostinci, aby sa trochu najedol, ale prítomnosť dievčiny ho vyviedla z miery, takže sa rozhodol